

[Rahbæk Møller]

blot at lade kommunerne bruge fantasi på at finde nye måder at udhule den på.

Fru Lilli Gyldenkilde vil uddybe perspektiverne i en kommunal og amtskommunal erhvervspolitik i forbindelse med iværksætterdebatten. Her skal jeg indskrænke mig til at påpege de muligheder for at skabe netværk, der ligger i en lokal erhvervspolitik.

Jeg skal også pege på de dynamiske muligheder, der ligger i at åbne muligheder for kommunerne for at deltage i oprettelse af produktionsvirksomheder, f.eks. med udgangspunkt i offentlig ekspertise eller i form af joint ventures med lokale iværksættere.

Endnu en markant udeladelse er de ansatte i erhvervslivet. Nu er det måske ikke overraskende, at en konservativ industriminister ikke har blik for de dynamiske muligheder, der ligger i at give de ansatte indflydelse på deres arbejdspladser, men i en industripolitik, som SF havde andel i, ville en reform med indførelse af arbejdspladsdemokrati og økonomisk demokrati spille en afgørende rolle. Ligeledes ville en øget satsning på uddannelse – især for de kortest uddannede – være et centralt led i en mere perspektivrig industripolitik.

Der er adskillige punkter, der vækker forundring. F.eks. siges det, at regeringen arbejder med planer om tilpasning af erhvervslivets skattebyrder. Af sammenhængen synes det at fremgå, at der menes en tilpasning til forholdene i de øvrige EF-lande. Det vil jeg advare kraftigt imod, i hvert fald som en isoleret foranstaltning. Virksomhedernes konkurrenceevne er bestemt ikke god nok til, at de ville kunne tåle den chokkur, det ville være pludselig at skulle betale skat i samme omfang som deres udenlandske konkurrenter. En pludselig indførelse af arbejdsgiverafgifter og energifgifter f.eks. på EF's gennemsnit og samtidig fjernelse af alle erhvervslivets specielle danske fradrag ville med sikkerhed slå benene væk under de fleste danske virksomheder.

Vi kan selvfølgelig være enig med regeringen i, at der er behov for, at erhvervslivet også kommer til at betale sin del af skattebyrden, men det må nødvendigvis ske som led i en større omlægning af samfundsøkonomien.

Den pågældende målsætning står i øvrigt i barok modsætning til en anden passus i redegørelsen, hvor der tales om at give særlige skattelettelser for at stimulere forskningen. Den ty-

pe fradrag er ukendt i EF, og hvis regeringens mål er at afskaffe de mange specielle danske fradrag, er det bizart at starte med at indføre et nyt. Det er rigtigt, at USA og Sverige har haft et sådant fradrag, men begge lande har afskaffet det igen efter grundige analyser, der viste, at fradraget gav et stort provenutab, men ikke meget mere forskning. Ministeren kan læse om de amerikanske erfaringer i et nummer af OECD-Observator for ca. 1½ år siden. De svenske erfaringer er beskrevet i en brochure fra det danske skatteministerium. Ministeren kan sikkert låne den af sin kollega skatteministeren.

Nu vi er ved forskningen, kan jeg ikke undlade at nævne, at ministeren skriver, at bevillingerne til forskningsrådernes 4-årige strategiplaner alle har til formål at sikre, at forskningen i øget omfang bidrager til udviklingen af erhvervslivet. Denne passus kan umuligt være dækkende for regeringens forskningspolitik. Vi er alle enige om at søge at sikre, at forskningen bidrager til erhvervslivets udvikling, men forskningen har så sandelig mange andre funktioner, herunder en rent kulturel dimension helt uden nytteværdi målt i kroner og øre. Det er karakteristisk, at lederne af de forskningstunge virksomheder giver udtryk for et langt mindre snævert syn på forskningen end ministeren. De understreger bestandig behovet for, at især grundforskningen styrkes.

Jeg vil slutte af med nogle ord om industrilokomotiver. Det er jo et modeord, som også ministeren omtaler i positive vendinger, uden at det i øvrigt bliver klart, hvad ministeren egentlig vil gøre for at fremme de pågældende køretøjer.

Ordet er jo lanceret af Forum for Industriel Udvikling, men når man læser et budskab, er det klogt at hæfte sig ved afsenderen. I dette tilfælde var det Dyrtdsfonden, pensions sammenslutningen PKA og forsikringsselskabet Baltica. Hovedformålet med deres udredning var indlysende at argumentere for, at de burde have friere investeringsmuligheder og større muligheder for at blande sig i ledelsen af de virksomheder, som de har kapital i. Det er et ønske, som SF deler. Men derfor behøver man ikke at tilslutte sig alle dele af argumentationen for ønsket.

Den seneste tids fusioner ser vi rimelig positivt på, fordi alternativet let kunne være udenlandske opkøb. Fusionsbølgen er jo ikke et spe-